

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ДЗ «ПІВДЕННОУКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ПЕДАГОГІЧНИЙ
УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ К. Д. УШИНСЬКОГО»
ІСТОРИКО-ФІЛОЛОГІЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ
КАФЕДРА УКРАЇНСЬКОЇ ФІЛОЛОГІЇ І
МЕТОДИКИ НАВЧАННЯ ФАХОВИХ ДИСЦИПЛІН**

**Українська словесність у полікультурно-освітньому
просторі сьогодення**

**ЗБІРНИК ТЕЗ ДОПОВІДЕЙ
МІЖНАРОДНОЇ НАУКОВОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ**

23-24 вересня 2021 року

Одеса – 2021

Г69

Друк за ухвалою вченої ради ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»
(протокол № 3 від 18 жовтня 2021 року)

Редакційна колегія:

Копусь О.А., перший проректор з навчальної та науково-педагогічної роботи

Кон О. О., декан історико-філологічного факультету;

Кучерява О. А., завідувач кафедри української філології і методики навчання фахових дисциплін;

Прокопенко Л. І., доцент кафедри української філології і методики навчання фахових дисциплін;

Босак Н. Ф., доцент кафедри української філології і методики навчання фахових дисциплін;

Горіна Ж. Д., доцент кафедри української філології і методики навчання фахових дисциплін (*відповідальний редактор*)

Євтушина Т. О., доцент кафедри української філології і методики навчання фахових дисциплін (*відповідальний секретар*)

РЕЦЕНЗЕНТИ:

Мельник С. М. – к.філол.н., доцент кафедри інформаційної діяльності та медіа-комунікацій Державного університету «Одеська політехніка»

Караман С. О. – д.пед.н., професор кафедри української мови Інституту філології Київського університету Бориса Грінченка

Г69 Українська словесність у полікультурно-освітньому просторі сьогодення [Електронний ресурс] : збірник тез доповідей Міжнародної наукової конференції /відп. ред. Ж.Д.Горіна]. Одеса: ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського», 2021. 184 с.

За зміст тез наукових доповідей, достовірність цитувань та оригінальність викладення матеріалу відповідальність несуть автори

© ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського», 2021
©кафедра української філології і методики навчання фахових дисциплін
©Автори статей, 2021

структурно-семантичної єдності твору письменника, створюють в поєднанні з іншими образотворчими елементами глибинний підтекст.

Література

1. Барка Василь. Жовтий князь. Київ: Наукова думка, 2003. 263 с. 2. Петровський В.В. О ключевых словах в художественной прозе. Москва: Русская речь, 1977. 3. 180 с. *словник символів* / За ред. О.І.Потапенка та Н.К.Дмитренка. URL: http://www.ukrlife.org/main/evshan/_symbol.htm 4. *Совтис Н.М.* Поняття «ключові слова» в науковій філологічній літературі. *Слов'янський збірник наукових праць*: Одеса: Вид. дім Дмитра Будагова, 2010. Вип. 17. Ч.2. С. 504-510. 5. *Форманова С.В.* Ключові слова як вектор інтерпретації художнього тексту. *Культура народів Причорномор'я* : научный журнал. 1999. №6. С. 234–239.

УДК 81.42: 81.342

Ніна Босак, Ольга Копусь

ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»

КОЛЬОРОВА ПАЛІТРА ЗБІРКИ ПОЕЗІЙ ЛІНИ КОСТЕНКО «РІЧКА ГЕРАКЛІТА»

Публікацію присвячено аналізу семантики, стилістичного навантаження й функціонування кольоронайменувань у художній мові Ліни Костенко. На прикладі аналізу поезій збірки «Річка Геракліта» кольоронайменування потрактовано як значущі елементи індивідуально-поетичної картини світу поетеси. Окреслено лексико-семантичні мікрополя значущих кольорів й специфіку їх реалізації в художньому мовленні Ліни Костенко.

Ключові слова: *ідіостиль, лексико-семантичне поле кольору, поетична мова Ліни Костенко, колоративна лексика*

The article deals with analysis of semantics and functioning of the coloratives in the fiction literature language of Lina Kostenko. The color nominations determed as the meaningful elements of her individual language world picture. The lexical and semantic fields of the main colors and quality staff established. The coloratives let us clear up the specific of the idiostyle of the poetess.

Keywords: *idiostyle, lexical and semantic field, coloratives, poetic language of Lina Kostenko*

Постановка проблеми та її зв'язок із важливими науковими чи практичними завданнями. Колірна лексика віддавна привертала увагу вчених, презентуючи широкий спектр досліджень, від мовознавчих, психофізіологічних, літературознавчих, філософсько-культурологічних до мистецтвознавчих і дизайнерських. З розвитком новітніх міждисциплінарних напрямів у галузі сучасної лінгвістики назви на позначення кольорів привернули увагу дослідників-етнолінгвістів (А.Вежбицька, В.Жайворонок, Р.Фрумкіна, Г.Яворська, Л.Лисиченко), активізувалися у студіях із семасіології (А.Висоцький, Л.Грибова, О.Дзівак, А. Критенко, О.Селіванова, Ж.Соколовська), когнітології й психолінгвістики (С.Григорук, Т. Ковальова, О.Снітко, Л.Супрун).

Аналіз наукових досліджень, у яких розглянута проблема і на які спираються автори. Науково доведено, що колір виступає однією з основних категорій етнічної культури, фіксує унікальну інформацію про її самобутній колорит й особливості художнього бачення світу, він може тлумачитися як

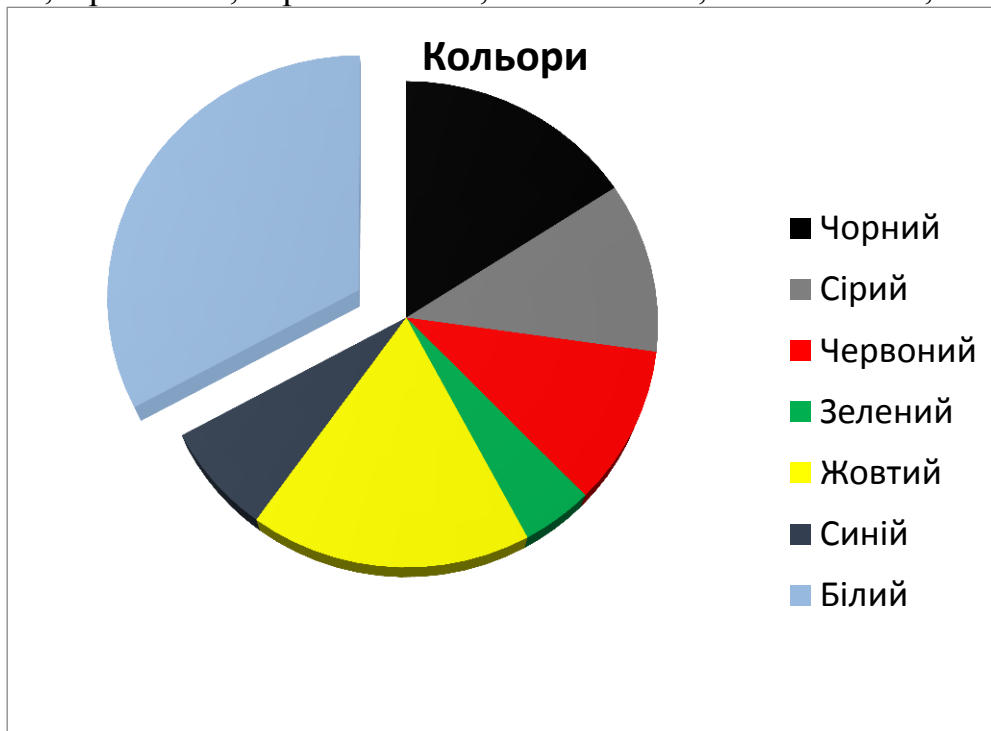
“своєрідна модель розвитку, що відображає шляхи формування, осягнення, закріплення в культурній пам’яті не лише загальних, але й національно-забарвлених, культурно-значущих концептів” [3, с. 36]. Одиницею кольоративної картини світу, на думку І. Цегельник, виступає колірний концепт як специфічне когнітивне утворення. «Колірні концепти містять інформацію про власне колірну ознаку, а деякі з них пов’язані з індивідуальними асоціаціями, народними віруваннями й уявленнями, історико-культурним досвідом. Колірний концепт - поняття кольору з потенційно закладеною можливістю розвивати метафоричні, символічні не кольорові значення» [4, с.8].

Аналітичний огляд наукового фонду виявив, що на сьогодні маємо кілька термінів, якими послуговуються : 1) “кольоропозначення” (А. Улянич, С.Шуляк); 2), “кольороназва” (І. Бабій, Н. Науменко, Л.Шулінова, А. Критенко); 3) “колірний термін” (Б. Берлин, П. Кей, С. Кантемір); 4) “найменування з колірним компонентом”, “кольоронайменування”, “прикметник із значенням кольору”, “колірний прикметник” (Л. Піскозуб, Р.Фрумкіна, Т. Пастушенко, М. Чікало); 5) “оказіоналізм-хроматонім” (С. Циганова), 6) “кольоратив” (О.Дзівак, А. Швець), “кольоронім” (О. Паливода), “слово-кольоратив” (Т. Семашко), “символи-кольоративи” (О. Куцик), 7) “колірний епітет” (І. Бабій), “кольористична лексика” (Ю. Чебан, Н.Бахіліна), “кольористичний епітет” (С. Шуляк), “хроматизми” (Л.Пустовіт), 8) «колірний концепт» (І.Цегельник, Л.Супрун) т. ін. **Мета** пропонованої розвідки полягає в уточненні семантико-стилістичних властивостей кольороназв у мові поетичного тексту Ліни Костенко.

Викладення основного матеріалу. Структура досліджуваної поетичної збірки побудована, як відомо, за календарним принципом – чотири цикли пори року «Осінні карнавали», «Сліпучий магній снігових пустель», «Весна підніме келихи тюльпанів», « Що в нас було? Любов і літо» - на будь-який читацький смак і настрої з передмовою упорядниці, дочки поетеси Оксани Пахльовської і художнім оформленням Сергія Якутовича та Івана Марчука. Кольорова палітра збірки «Річка Геракліта», як і, власне, вся колористика художнього світу Л. Костенко вражає своїм різнобарв’ям і є дуже насиченою. Наприклад, у циклі «Сліпучий магній снігових пустель» поетеса, крім головних кольорів (білий, чорний, зелений, червоний, жовтий, синій), активно вживає й інші: пурпуровий, срібний, рудий, сивий. Ці кольори виконують найрізноманітніші функції – образотворчу, художньо-естетичну, оцінювальну, інформативну, живописну і найголовніше – символічну, адже стають основою для художньо-образних асоціацій. Особливо це помітно, коли авторка завдяки парадоксальним художнім деталям посилює емоційну або пейзажну тональність зображуваного, вживаючи в контексті однієї поезії одночасно контрастні кольори (напр. білий і чорний, червоний і чорний, жовтий і зелений), які наявні або структурі порівнянь, епітетів, або індивідуальної метафори, або інших художніх засобів. Слід зазначити, що ті чи ті кольороназви відіграють важливу роль у моделюванні художньо-поетичного світу Л.Костенко, утворюючи його смислоутворювальний або образотворчий стрижень, виступають важливим елементом у виробленні

символічних асоціацій й відтворенні поліфонії поетичного світовідчуття авторки, які передаються читачеві (за М.М.Бахтіним). На нашу думку, що також підтверджена й численними дослідженнями поетичної творчості Ліни Костенко, часто той чи інший колір пов'язаний із провідним мотивом її поетичного мовлення чи з важливими фактами, подіями у біографії, тому не випадково на цій підставі лінгвісти й літературознавці фіксують кілька хронологічних періодів у творчості письменниці (Г.А.Губарева, Я.Голобородько, В.П.Саєнко, Д.Дроздовський, В.В. Полтавчук, Т.В.Ковальова, Т.І.Гундорова, Ю.О.Карпенко і М.Р.Мельник та інші).

Отже, відповідно до мети і завдань нашого дослідження, було виділено найбільш поширені кольоронайменування, скомпоновані у вигляді відповідного лексико-семантичного мікрополя. Кількісні підрахунки кожного виокремленого мікрополя засвідчують таке : до білого кольору належать 128 одиниць, чорного - 64, сірого - 27, червоного - 25, жовтого - 66, зеленого - 22, синього-14.

Як засвідчують змодельовані в діаграмі лексико-семантичні мікрополя, «білий» серед так званих ахроматичних кольорів виявився чи не найуживанішим (128 одиниць) бо, на нашу думку, він співвідноситься зі світовідчуттям самої поетеси, адже з цим

кольором пов'язане поняття чистоти, невинності, свіжості або незайманості. Очевидно, саме це і виступає домінантою емоційно-естетичної тональності переважної більшості поезій з аналізованої збірки. Образно-символічні значення асоціативного поля білої гами надзвичайно різноманітні: *білий світ*, *білі ворони*, *білий день*, *біла симфонія*, *білі обличчя*, *білий камінь*, *білі руки*, *білий біль*, *білі печалі*, *білі вікна*, *білий вітер*, *білий вальс*, *біле сонце*, *білий вогонь*, *біла хуртеча*, *білий сміх*. Як бачимо, семантичний діапазон фарби «білий» охоплює і назви осіб, предметів, абстрактних понять, і природних чи пейзажних явищ. Натомість більшість дослідників поетичної творчості Л.Костенко сходяться на тому, що ключовим образом поетичної картини світу Ліни Костенко є *білий світ*, що виступає з символічним значенням «земля з усім, що на ній існує»: *І добре тобі, і*

весело На білим світі жити; Який безмежний ти, Білий світе! [2, с.214]. Недарма, І. Дзюба свого часу про збірку «Річка Геракліта» влучно зауважив, що «зима гостює в поезії як певна даність».

Зокрема, розглядаючи мікрополе назв «*жовтого*» кольору, ми так само звернули увагу на те, що він, як і в попередніх поезіях, уміщених у збірках «Сад нетанучих скульптур» (1987), «Вибране» (1989), часто використовується на зображення осені як стрижневого образу художньо – поетичного світу Ліни Костенко. «У мовній картині світу поетеси осінь постає у привабливому жіночому образі, творенню якого великою мірою сприяє колірною лексика, що передає розкішне різнобарв'я осінньої пори. Так, осінь змальовується образом спокусливої зрілої жінки» [1, с. 9] : *Ще літо спить. А вранці осінь встане - В косі янтарній нитка сивини Могучі чресла золотого стану Йде в полях - вгинаються лани; Строката хустка - жовте і багряне - З плечей лісів упала їм під ноги. І вся природа схожа на циганку - Вродливу, темнооку, напівголу, В червоному намисті з горобини, З горіховими бубнами в руках* [2, с.89].

У поетичній картині світу «Річки Геракліта» особливих художніх акцентів набуває образно-символічна палітра «*зеленого*» кольору (22 одиниці), адже, як уважає Г.Губарева «художній простір поетеси – це головним чином сад і ліс, «простір буття, мікрокосм, де протікає напружене духовне життя ліричної героїні» [2, с. 10]. Безперечно, пояснюється це психофізіологічними властивостями самого кольору та його переважаанням в ландшафті України, де багато трави, листя, зелені в гаях. Власне, українська традиційна символіка зеленого кольору пов'язана з життям, молодістю, свіжістю, вічністю. Але Ліна Костенко не лише майстерно опoетизовує окремі пейзажні деталі, що виступають атрибутами природи, зелений колір передовсім, як флористична ознака, асоціюється в неї з життєдайним джерелом, цілющою силою природи, як скажімо, спостерігаємо у перифрастичній конструкції «*зелене гілля*» на позначення саду: *Зеленим пензликом тополі - Кривенькі кігтики в крові, Пасуться коні нетипові у сутеніючий траві; В старім гнізді танцюють лелечата, І, одірвавши ніжки від землі, Немов малі русалоньки, дівчата Гойдаються в зеленому гіллі* [2, с.179]. Водночас у використанні поетесою зеленої барви ми спостерігаємо й фольклорні мотиви, пов'язані з народнопоетичними символами молодості й краси чи народні міфологічні образи. Наприклад, у наступних рядках епітет «зелений» як компонент пейзажної деталі не стільки передає пряме значення семантики кольору, скільки уособлює молодість, свіжість, підсилюючись на контрасті з «*білим*» – на позначення досвіду пережитих років, життєвої зрілості: *Учора все було зеленим, сьогодні білим зацвіло, В часи прекрасної Гелени Ще не літало НЛО. Були Геракли і Перикли, і не порнуха, а Парнас. Навіщо ми до всього звикли, навіщо звикло все до нас, Життя ж коротке і шалене, летить як цифри на табло, Учора все було зеленим, учора все іще було* [2, с.219].

У досліджуваних віршованих текстах прикметник на позначення «*чорного*» кольору (64 одиниці) відзначається широкою палітрою в реалізації авторських поетичних образів і символів. Традиційними є уявлення про чорний

колір, який психологічно пов'язаний з переживаннями негативних емоцій і почуттів, як гнів, страх, туга, журба, печаль, розпач, зневіра, лють і т. под. Отож, чорний колір містить виразну аксіологічну конотацію – негативну оцінку чогось або когось, а широкий діапазон семантики цього кольору пояснюється ще й тим, що його вважають початком усіх кольороутворень. До речі, образно-символічні значення аналізованого асоціативного поля чорної гама так само надзвичайно різноманітні: *чорна тінь, чорний день, чорні вежі, чорні хвилі, чорний човен, чорний кінь, чорна хвиля, чорна вода, чорний розпач, чорний сум*. У поетичній мові Ліни Костенко відзначаємо такі художні образи та символи, семантика яких передає ці негативні емоції або вчинки: *Стоять мости над мертвими річками. Лелека робить декілька кругів Очерети із чорними свічками Ідуть уздовж колишніх берегів; Черніг страшний, він дуже чорний. Як вечоріє на Дніпрі. Черніг сідає в чорний човен І ставить чорні ятері* [2, с.180]. Погоджуємося так само з іншими дослідниками [1, с. 6], що чорний колір у наступних віршованих рядках позначає зло, занепад, суцільну зневіру і гнів, які відчуває ліричний герой: *Та це ж для мене щастя пожадане – у Чорний день твій бути при тобі; Білі, білі обличчя у чорній воді, Неповторно обличчя навек зостаються. На старих фотографіях всі молоді. На старих фотографіях мертві сміються* [2, с.127]. Часто в поезії «чорний» позначає не тільки власне колір природи у темну пору часу чи важкість грозових хмар, моноліт Карпатських гір, гушавину лісу, а й передає емоційне враження від споглядання сили природи, актуалізуючи таким чином переносне значення слова: *Біля білої вежі чорне дерево. Сти. Ми самотні в безмежжі. Хай нам сняться степи; І вже розцвітають в просторах ясних Багрянні і чорнії квіти* [2, с.139]. За емоційною-експресивною семантикою лексики чорного кольору, який у художньому ідіостилі письменниці символізує трагедії, смерті, паніку, безлад, природні катаклізми, страждання і війни, на контрасті протиставлені епітети з червоним кольором, як символом справжнього сенсу буття, свободи, радості і любові. У поетичній традиції авторки «червоний» (25 одиниць), таким чином, витлумачено як колір сонячної енергії, пристрасті, бажання, фізичної активності та сили волі, рішучості характеру. Особлива семантика червоного кольору пов'язана з тим, що в українській культурі він асоціюється з близькістю до вогню і світла. Хоча узвичаєного використання «червоний», яке зафіксоване у «Словнику української мови»: "такий, що має забарвлення одного з основних кольорів спектра, який іде перед оранжевим; кольору крові та його близьких відтінків", тобто кольору пролитої крові, кольору війни, агресії, ворожнечі, помсти, смерті, ми не зафіксували. Образно-символічні значення асоціативного поля червоної барви різноманітні за сполучуваністю з іменниками, напр.: *червона кров, червоний ранок, червоний день, червона ріка, червоний вечір, червоний захід, червоний пил, червоне полум'я, червоне листя, червоне сонце, червона спека*. Найчастіше колірні прикметники з семантикою червоний актуалізують у тексті пряме значення, передаючи забарвлення того чи того предмета: *На ціле поле в полі цвів ромен В садах пливли причілки і веранди. Стояла ніч, красива, як Кармен, Червоні й чорні міряла*

трянди Гуде тугий каштановий тимпан. Пливають важкі і вистріпані хмари. То там, то там розкриється тюльпан. Червоний зонтик. Сірі тротуари [2, с.29]. Особливо це помітно далі на контрасті із зеленою і золотою барвами осені, описуючи осінь як різнобарвну пору року, автор виділяє домінантні кольори – червоний, зелений і жовтий, проте актуалізує останній через лексему золотий: *Красива осінь вишиває клени Червоним, жовтим, срібним, золотим. А листя просить: Виший нас зеленим! Ми ще будем, ще не облетим* [2, с.160].

З поміж так званих холодних кольорів мікропіле з епітетами «сірий» (сивий) охопило 27 одиниць, які в основному контекстуально пов'язані з поняттями одноманітності, буденності і часто його градаційне повторення в різних контекстах лише підсилює зображення невиразності життя: *Стоїть зима. Короткі сірі дні, Я в сірі будні / буду бити, як в бубни. Був сірий день. І сірий був сусід. І сірий стіл. І сірі були двері І раптом някнув кольоровий кіт* [2, с.115]. Як зазначає Г.Губарева, характеризуючи ідейно-естетичне і символічне навантаження кольоратива «сірий» у попередніх збірках поетеси, «з мотивом сірості поєднується і мотив туману, що також маніфестує негативні процеси в суспільстві періоду застою» [1, с.8]. На нашу думку, не менш поширеними є випадки, коли на позначення сталості часу авторка замінює сірий на сивий або його похідні (напр. сизий): «*сивий сон у вічність однесе*», «*сива давнина*», «*живе в тій хаті сивий-сивий час*», «*в пустелі сивих вечорів*».

Висновки. Колірна палітра є одним із важливих показників художньо-індивідуального стилю автора, розкриває специфіку його індивідуально-мовної картини світу. У ході дослідження було встановлено, що досліджувана колірна картина світу збірки «Річка Геракліта» відображає індивідуально-мистецьку візію світорозуміння Ліни Костенко, розкриваючи її поетичний світ у відповідній колірній гамі, увиразнюючи багатство символічно навантажених образів і демонструючи пошук нових виражальних засобів. Колористика виявилася помітною і важливою художньою рисою поетичного стилю Ліни Костенко. Крім того, кожен хронологічний період поетичної творчості Ліни Костенко, ознаменований виходом нових поетичних збірок, був пов'язаний не тільки з тими чи іншими емоційно – оцінними реакціями, а й забарвлений певною кольоровою палітрою, що утворює широку гаму яскравих метафоричних образів. Це мало місце й при аналізі збірки «Річка Геракліта», де кольоронайменування в поетичному мовленні Ліни Костенко неодмінно виступають одними із важливих засобів передавання важливих суспільних тем чи провідних мотивів її неперевершеної поезії.

Література

1. Губарева Г.А. Семантика та стилістичні функції кольоративів у поетичній мові Ліни Костенко: автореф. дис... к.філол. н. – Харків: ХНУ ім. В.Н. Каразіна, 2002. – 19 с.
2. Костенко Л. Річка Геракліта. – Київ: Либідь, 2011. – 290 с.
3. Фрумкина Р.М. Цвет, смысл, сходство. Аспекты психолингвистического анализа / Р.М. Фрумкина. - М.: Наука, 1984. - 175 с.
4. Цегельник И. Цветовая картина мира Иосифа Бродского: когнитивно-функциональный подход: автореф. дис. на соискание научной степени канд.

філол. наук / И. Цегельник. - Ростов-на-Дону, 2007. - 22 с. 5. Чекан О. «За дивним зойком слова...»: Роздуми над поезією Ліни Костенко / О. Чекан, Ю. Чекан // Київ. – 1993. – № 1. – С. 128-142.

УДК 81'373.232:004.738.5

Лілія Войтило, Тетяна Крупеньова

ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»

СТРУКТУРНО-СЕМАНТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ НІКОНІМІВ СТУДЕНТІВ ІСТОРИКО-ФІЛОЛОГІЧНОГО ФАКУЛЬТЕТУ УНІВЕРСИТЕТУ УШИНСЬКОГО

У статті проаналізовано кореляцію між вербальним знаком (ніком) і його об'єктом (Інтернет-комунікантом) і досліджено особливості мотивації вибору імені Інтернет-користувача. З'ясовано, що у віртуальному дискурсі основною умовою ідентифікації, презентації користувача є наявність інтернет-імені – ніконіма. Створення віртуального імені не можна вважати просто творчим чи технічним актом, оскільки ніконім має відповідати очікуванням учасників віртуальної комунікації, допомагаючи їм встановити взаємний контакт і досягнути мети спілкування.

Ключові слова: ономастика, ніконім, нікнейм, віртуальний дискурс, Інтернет.

The article analyzes the correlation between a verbal sign (a nickname) and its object (an Internet communicator) and identifies the features of the motivation for choosing an Internet user name. It was found that in the virtual discourse the main condition for a user's identification and presentation is the presence of an Internet name – a nickonym. The creation of a virtual name cannot be considered just a creative or technical act as the nickname must meet the expectations of the participants of virtual communication, helping them to establish mutual contact and achieve the goal of communication.

Key words: onomastics, nickonym, nickname, virtual discourse, Internet.

Постановка проблеми. Віртуальний світ інтернету як окремий тип дійсності, відрізняється від реального, має свої специфічні особливості: безмежність простору, відсутність реальних предметів, практична відсутність обмежень, анонімність середовища. Але так само, як і світ реальний, він реєструється мовними засобами. Мовна картина простору Інтернет відображає особливий стиль життя в цьому світі. Так, віртуальні особистості можуть спілкуватися одне з одним тільки за допомогою письмових текстів, які створюються в умовах режиму реального часу і схильні до впливу спонтанного усного розмовного мовлення. Користувачі мережі також самі стають творцями нових вербальних і невербальних засобів висловлювання і спілкування [3, с. 54]. Форми реалізації мови у віртуальному просторі поліфункціональні і багатоаспектні. Нас цікавлять власні імена користувачів соціальних мереж, а саме ніки (мережеві імена-псевдоніми). Нік – це вигадане неосновне ім'я, яке комунікант вибирає з вже наявних імен або придумує собі сам для спілкування у віртуальному середовищі. Це одночасно і приватне, і публічне ім'я. Нік – своєрідна презентація себе інтернет-спільноті з метою правильної ідентифікації